Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter:	Andersen, H. C.
Titel:	Udrag fra Kun en Spillemand
Citation:	Andersen, H. C.: ”Kun en Spillemand”, i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 116. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867561002400/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)
Anvendt udgave:	Kun en Spillemand

man gjøre en Omvei og saaledes undgaae de gabende Revner, paa andre Steder stod der Vand, som maatte gjennemvades. *Naomi* præssede af Angst Øinene sammen.

»Vi synke!« sagde hun til *Christian*, som havde taget Plads bag paa Slæden.

»O nei, Gud vil ikke, at vi nu skulle døe!« sagde han.

Slæden slingrede nogle Gange; Isen ligesom gyngede, Vandet stænkede høit ved Hestens Fødtrin, da knugede *Naomi* sine Hænder om *Christians* Arm. Gouvernanten hældede sig til den modsatte Side af Slæden. Endelig vare de paa en mere jævn og fast Isflade.

»See, nu ere vi igjen paa den nye Landevei!« sagde *Peter Wik*. »Der bliver ingen sørgelig Vise gjort over os, uden jeg selv skulde lave den, men det er ikke mit Levebrød! jeg har kun leveret et Skriveri, og det staaer ude paa Holmens Kirkegaard over min kjødelige Ven: »»1801 stod han og blev staaendes, 1807 laae han og blev liggendes.««

»Husker Du mig slet ikke?« hviskede *Christian* til *Naomi*, thi Kirken paa Amager syntes at nærme sig, og der skulde de skilles.

»Jo!« sagde *Naomi*, men ligesaa sagte, og hendes blege Kinder bleve røde. »Du kom jo ind i Salen til os paa min Geburtsdag!«

»Men i Svendborg –?« begyndte han.

»Ja, dengang!« sagde hun. »Jeg husker det godt! det er længe siden!« Hun vendte sig pludselig til Gouvernanten. »Nu ere vi snart i Land! – Du taler ikke til mig! – Hvor det er koldt!« og hun trak Tørklædet fast om Kinderne.

Christian steg ned og fulgte efter Slæden. Uden at gjøre sig Grunden dertil tydelig, følte han sig saa bedrøvet; han havde Lyst til at lægge sig paa Isen og sove mange Aar, som Syvsoveren i Eventyret.

Nu saae de Mennesker paa Kysten, og snart var al Frygt endt. De vare paa den faste Grund, Greven bød *Peter Wik* Penge.

»Nei Herre!« sagde han, »det var ikke mit Fartøi, De var paa, og skulde der betales, saa blev det nok mig og Hvalpen, der maatte det for Æren at have været i saa stort Selskab!«

Gouvernanten rakte Skipperen Haanden, og *Naomi* fulgte hendes og Grevens Exempel. *Christian* stod med Hatten i Haanden og saae anden Gang i sit Liv, hvorledes Legesøsteren rullede fornemt ud i Verden.

»Vi kjøre bagefter paa Støvlesaalerne!« sagde *Peter Wik*.